

УКРАЇНСЬКА ДУМКА

Виходить о годині 8. рано.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ Й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10.

Передплата:

Місячно	65 М
Чвертьрічно	190 "
ЗА ГРАНИЦЮ:	
Місячно	100 М
Пощиноне число	4 "
ЧЕТВЕРГОВЕ ВИДАННЯ:	
Місячно	12 М
Чвертьрічно	35 "

Ціна одного примірника:
3 марки.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення“ 3 М., в „Надісланім“, в „Оповідках“ і вкрільові 6 М. Між новинками і в редакційній часті 12 М. За дрібні оголошення платиться по 1 М. від слова; товстим друком подвійно.

„Незалежність“ України.

В мирових прелімінарах, підписаних в Ризі 11. ц. м. між Польщею і Совітською Росією (з її причіпкою — Радянською Україною) в уступі 1-шій I статті стрічаємо такі багато і нічого невисказуючі слова: „Обі договірні сторони згідно з принципом про самоозначення народів визнають незалежність України і Білоруси.“ І зараз після такого святого ствердження незалежності народу українського і білоруського наступає поділ територій тих народів фактично між Польщею і Росією. Ніколи ще розріз між теорією (визнання незалежності України) і практикою (поділ українських земель) не був більш шкідливий і злобий, як власне в Ризі. Між представниками шовіністично імперялістичної Польщі і репрезентантами націоналістично деспотичної а разом й імперялістичної Росії з'явився маревно Андрусова. Не знати тільки, чи оба контрагенти здавали собі справу з наслідків такого шматування українських земель, чи вони відгребали в своїй пам'яті ті події, які настали після Андрусова та чи зробили з того відтовідні заключення? Невже біла Варшава і червона Москва є тієї думки, що український народ дозволить краяти себе згідно із забаганками Москви чи Варшави? Представники Польщі і Москви, двоє соціальних антитез на Сході Європи, дуже скоро зійшлися на однім: на поділ українських територій, але чи ця однозгідність поляків і москалів у відношенню до згаданого українського народу згідно з правом нації справді творить запоруку миру на Сході Європи? Таке розуміння права самообзначення народів і своєрідне приноровлювання його в практиці понад голови інтересів народів вказує наглядно, що риський преліминарний мир, а евентуально і остаточний мир це тільки свистки паперу, котрі будуть кинуті до коша завіршінім днем.

Визнання незалежності України не перший раз було проголошене в Ризі. Рада Народніх Комісарів вже 4. грудня 1917 р. визнала Українську Народню Республіку. Покликуючись на засади, висловлені в численних ухвалях органів революційної демократії — совітів, а головню 2-го Всеросійського З'їзду Совітів, „соціалістичний уряд Росії, Рада Народніх Комісарів, ще раз признає право самообзначення всім народам глобленим царизмом і великоруською буржуазією, признає тим народам навіть право відлучитися від Росії. Тому ми, Рада Народніх Комісарів, визнаємо Українську Народню Республіку, її право відлучитися від Росії або розпочаття переговорів з Російською Республікою про усталення федеративних або інших відносин. Все, що відноситься до національних прав і національної незалежності українського народу ми, Рада Народніх Комісарів, признаємо в тій хвилі без обмежень і безумовно.“

Мимо такого авторитетного визнання небавом повстав конфлікт між Росією і Україною на тлі відносин до Каледіна. Росія загрозилла війною Україні якщо Україна не буде співділати в знищенню Каледіна. Одначе в ультіматум з 20. грудня 1917 міститься друге авторитетне визнання незалежності українського народу в словах: „Рада Народніх Комісарів все і безумовно признавала право кожного народу, в тім числі і у-

країнського, до незалежного державного існування.“

І небавом після того з початком 1918 р. відбувся большевицький похід під проводом Муравйова проти України. Самоозначення українського народу було проклямоване владою російського пролетаріату тільки про людське око, для світа, в тім помилковім пересвідченню, що український народ цупко держатиметься Росії і дальше буде погноєм Московщини під кожним оглядом. Але скоро український народ, зрозумівши дослівно право самообзначення, забавив витягнути з нього всі консеквенції, за раз звернувся проти України червоної меч червоних царів. Відкинуті німецько українськими військами, большевики були приневодені погодитися з фактом існування української незалежної держави і приступити до заключення миру з нею. Що Рада Народніх комісарів мусіла числитися з існуванням української держави, свідчать найкраще переговори везені через кілька місяців з Києві в справі миру між Україною і Росією. Першим українським державним діячем Російської Совітської Республіки був Дмитро Мануїльський, той самий, що в Ризі заступав Радянську Україну. Вже це одно свідчить, що насліджувава вдруге після розвалу гетьманату радянщина на Україні це не влада українського народу, тільки окупаційна власть Сов. Росії, ніде й ніколи не признана українським народом Російського повновласника з кийських переговорів перемальовано на протязі двох літ на українського повновласника в риських переговорах.

Також Польща у варшавськім договорі з 22. квітня 1920 р. визнала Українську Народню Республіку з гол. от. Петлюрюю як головою держави. Одначе в риських переговорах Польща зовсім забула про те своє визнання з квітня ц. р., вона залишила на боці свого союзника от. Петлюрю.

Представники Польщі засіли до конференційного стола з репрезентантами Сов. Росії і її філії Радянської України, а тим самим визнали цю останню. Тайну умову з дня 22. квітня перебраковано. Може й краще, що так сталося, бо тим самим через зломання умови з 22. квітня уряд У. Н. Р. може мати розв'язані руки і в дальшій ході подій перечеркнути всі зобовязання обняті тією вже зломаною протинним контрагентом умовою. Уряд У. Н. Р. може тепер повернути до початкових змагань українського народу: об'єднання всіх українських земель в одній незалежній, суверенній українській державі.

Риський договір про преліминарний мир визнав в засаді незалежність України, і одночасно покраяв українські землі, заперечуючи тим самим засаду самообзначення і незалежності. Цей новий злочин супроти українського народу повнено без нашої участі, а те що сталося, без нас не обов'язує нас. Незалежності України не вирішать жадні договори, ні авторитетні заяви без практичного значіння. Справдішню незалежність України на всіх українських просторах здійснить сам народ у жидуній і безвинній визвольній боротьбі за Право Нації.

На протязі останніх трьох літ в огнях, пожарах і хуртовині пливка українська етнографічна маса перетворилася в міцну сталь новітньої нації. Тепер наступає доба боротьби за здобут-

тя державних форм життя тієї нації. А щоби боротьба увінчалася бажаним успіхом, мусять бути зєдинені всі активні сили українського народу до боротьби проти ворогів української нації і державности.

По Україні і про Україну.

Військо генерала Вранглія за незалежністю України.

У. П. Б. доносить з Букарешту: У війську ген. Вранглія, в яким творять Українці майже 70 процент всієї мужви і половину офіцерського корпусу, наслідком ворожого становища Вранглія в справі незалежності України повстало дуже велике невдоволення, яке в високій мірі утруднює військове співділання Вранглія з українською національною армією і грозить розпадом армії Вранглія. Генерал Янішевський, командант групи, зложеної виключно з Українців зложив прилюдно заяву проти пляну федерації України з Росією, в якій то заяві піднесено, що акція Вранглія проти большевиків може мати успіх на Україні тільки тоді, коли Врангель визнає без застережень самостійність України. З тої сего-

Пам'ятайте про пресовий фонд „Української Думки“! Жертви проситесь слати до Краєвого Союзу Кредитового у Львові (Ринен ч. 10.) на біжучий рахунок „Української Думки“.

причини подався до димісії висланий Вранглем до от. Петлюри полк. Нота, котрий мав переговорювати в справі спільного походу проти большевиків.

Київ в руках повстанців?

„Associated Press“ доносить, що українські повстанці зайняли Київ.

Чи зміна орієнтації?

Нам доносять з Відня: Під впливом повороту Винниченка з України серед скомунізованих есерів у Відні дається зауважити орієнтаційне хитання. Провідники закордонної групи есерів носяться з думкою зблизитися до уряду У. Н. Р.

При зміні адреси пресове не забувати подати і попередню свою адресу.

Довкола війни і мира.

Вісти з Риги.

Як доносять польські часописи, на місце Йоффе провідництво російської мирової делегації обіймає Оболенський, на річи одначе провідником буде Лаврент, що зразом обійме провід комісії для повороту полонених.

Большевицька делегація висказала домагання, щоби наради фінансової комісії і виміни полонених не переривалися.

Провідник російської делегації Йоффе виїхав з Риги з 13. на 14. ц. м. На російській границі його ждала делегація російського центрального езекутивного комітету совітів, яка передала йому ордер червоного прапора і діплом мирового большевицького комісаря.

„Дейлі Геральд“ про риський договір.

„Дейлі Геральд“ з нагоди підписання мирових преліминарів в Ризі пише, що риський договір є погубний для Польщі, та що Польща впаде з хвилею, коли настане мир, який приверне давню могутність ворогам Польщі. („Газета Варшавська“ ч. 285).

Підписання фінляндсько-совітського мирового договору.

Як доносять варшавські часописи, дня 14. ц. м. підписано в Дорпаті мировий договір між Фінляндією і совітським урядом.

Рг. 225/20. В імені Польської Республіки Суд карний яко трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокуратури при тім Суді, що зміст часопису „Українська Думка“ число 9. з дня 15. жовтня 1920. в артикулі під титулом 1) „Загадка розв'язана“ в уступах а) від слів „Такого позору поки що“ до слів (2 стор) „е у повній єдності з цілим народом.“ б) від слів „Сьогодні ті самі людювці“ до слів (2 шп.) „достинні стовпці „Курер-а“, в) від слів „Тя промощування дороги“ до слів „... з побідниками“, г) від слів (3 шп.) „за п. Твердохлібом“ до слів „а за змію?“ д) від слів (4 шп.) „Робота п. Твер.“ до кінця статті. 2) „Права української мови в східногаліцїм судівництві.“ а) в титулі в останніх словах повисше наведених, б) в знаках писарських (чужослов) по словах „польські судії“ і перед словами „хибно розуміючі декрет“, в) (4 шп.)

Нав'язання мирових переговорів між совітськими і Вранглем?

Агенція Аваса доносить з Лондону, що совітський уряд рішився справді нав'язати мирові переговори з ген. Вранглем. Большевицькі делегати мали вже виїхати до головної квартири Вранглія.

Французька фльота на Чорному морі.

ВКБ. доносить на основі віродостойних відомостей, що французька фльота вплинула на Чорне море.

Приготовання большевиків до походу на Індії.

„Общес Дело“ доносить про плян большевицького походу на Індії. Головними осередками приготувань до цього походу є Астрахань, Владикавказ, Ташкент і Баку. До цих міст звозять большевики великі маси поживи і муніції. В Москві говориться тільки про похід на Індії.

Зимова кампанія на Сході.

В статті під таким заголовком „Ржечесполіта“ пише, що з підписанням мирових преліминарів в Ризі війна на Сході не скінчиться, бо проти большевиків стоять ще армія от. Петлюри і війська ген. Балаховича. Ці групи на власну руку і без нічийї допомоги будуть по заключенню мира між Польщею і совітами вести війну з больше-

межи словами „не інтересовані безпосередно“ а словами „донесу мініст.“ г) по словах „правдивість наших твердажень“ аж до слів перед словом нового уступу „в Чехословаччині“ до слів „на яких хоче Польща“ до кінця статті „Жиди, Польща і Східна Галичина“ містять в собі ество з § 65а з. к. і § 304 з. к. у. ц. і § 305 з. к., узава доконану 15. жовтня 1920 конфіскаатуза оправдану і зарядив знищення цілого накладу та видав по думці § 493. п. к. заказ дальшого розширювання того друкового псьма. Зразом видав наказ одвічальному редакторови того часопису, щоби те рішення помітив безплатно в найближчій числі і то на першій сторони. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки, предвиджені в § 21. зак. друк. з 17. грудня 1862 Д. п. д. Ч. 6. ex 1863, а іменно засудження за переступство на гривню до 400 Корон. — Львів, дня 15. жовтня 1920. (Підпис мечиткий.)

виками, організуючися вже не на польській області. Петлюра стремітиме до визволення України. Наміри Балаховича вже більше скомпліковані. На разі, доки його сили достаточні не зростуть, буде мабуть демонструвати, аби задержати на б. польським фронті значні большевицькі сили й так відтяжати Враргль. Щойно по деякім часі, могли ме Балаховича розпочати поважнішу акцію, яка буде звернена проти совітської Росії від заходу. Пляни Балахо-

вича, попри чисто військові, є політичні, опрацьовані на більшу скалю, чого до казом — на думку „Ржечпосп.“ — є від ізд Савінкова до головної квартири ген. Балаховича,

Ширіть ширю народний часопис
Українська Думка

Дописи з краю.

Рогатин під большевиками.

І в нас гостила „красная армія“ від 22. 8. до 15. 9. ц. р. з перервою від 9. 9. до 12. 9. Вже 19. 8. опустило польське військо Рогатин. Декілька днів скорше виїхали польські цивільні власті. Тому що ходили чутки, що большевики арештуватимуть всіх пол. урядників, що рівнож поарештують а навіть розстрілюватимуть всіх Поляків, хто лиш міг з Поляків утік. Деякі однак таки в останній хвилині не встигли виїхати; остали з виділих Поляків: пробощ, пол. катежит і декілька урядників, бо останній поїзд не дописав. Розуміється, що всі ті страшні поголоски не здійснилися.

Коли польська залога опустила місто і всі уряди повтікали, всі ожидали вже ось-ось появи червоної армії. Однак минув 19. і 20. серпня а ніхто не являвся. Населення почало тривожитися, бо кожний боявся грабунків і всяких надужит темних духів: не було ніякої влади, прилюдної безпеки, навіть бувші поліціанти поперебирались в цивільні одяги і поховались по хатах. Щоб захистити приватне і громадське майно перед евант. грабіннями, скликав бувш. міський комісар Гриник, дня 20. 8. деяких міщан на нараду до магістрату, де поручено комісії ad hoc положеній з трьох осіб: 1 Українця, 1 Поляка і 1 Жиди організувати т. зв. „міську варту“ зложеною з 6 відтак і більше людей, які узброєні колами мали цей почесний обов'язок стерігти безпеки міста. Рішення це виконано і завдяки цій „варті“ справді не трапились у місті ніякі грабінні.

Аж 21. вечером появились перші козацькі патрулі і того самого вечера на ринку відбувся перший „мітинг“, оттак собі без ніякого приготування, без ніяких оголошень. Яксь емісарі виголосили драгнівський промови, в яких вияснили народдоу „високу місію“ червоної армії в Галичині. Однак бесіди виголошено в російській мові і майже ніхто їх не розумів. 22. 8. від рана почали від сторони Бережан надїздити відділи козаків, піхота (здебільшого боса) і артилерія, скоростріли тощо, та попрямували через місто в напрямі на північ і захід. Деякі частини і штаби остали в городі. Тому що не привезли з собою ніяких харчевих засобів ні паші, почалося в місті і повіті глядання за „кушанням“ і „фут-

ражем“ по дворах і фільварках. Не погорджували червоноармейці також ніяким иншим добром у дворах, тож вскорі бачилося козаків у польських чамарах футряних (хоч сонце добре припікало) і з товстими клунками при сідлах. У місті почали большевики пильно допитуватися за матеріями і при сій нагоді мали Жиди понести страти на кількасот тисяч марок. Хоча привезли з собою вже велику силу польських марок, не радо їх збували а найрадше платили совітськими рублями. І то платили щедро, н. пр. у голярів платили і по 500 р., за сніданок 500 р., за 1 нічліг по 1000 р. і т. д.

В Рогатині обрабували цілковито фільварок Бахмана (Німця) і польськ. пробоща. Коли вже випорожнили двори, почали заглядати й до богатших господарів і так повіт мусів хоч не хоч жити голодних гостей. 23. VIII. під вечір відбувся опяті при акомпаніаменті жид. музики „мітинг“ на яким промовляли червоні емісарі вже по українськи а один жовнір Поляк говорив по польськи. Всі промови між иншим просили о поміч в білію і одежі і гзвали населення вступати охотниками до черв армії. Ніхто з присутних не реагував на ніякі записи і зазви. 24. VIII. промовляли при звуках вже власної червоної оркестри 2 якісь командіри, один селянин, всі по українськи, а на кінці оден місцевий Жид по жидівськи. В той день здирали большевики українські відзнаки з гербом соборної України, бо мовляв, вони петлюрівські. 9 дня вересня виперли Поляки большевиків з міста яких держалися так аж до 12. IX. На т. зв. Чортівській горі мало власті багато трупів. Вечером 12. IX. по цілоденній крісовій стрілянні і страшний арт. канонаді вдерлися до міста козаки. Уличні боротьби тревали аж до 11 ої в ночі і Поляки мусили виюфатися з міста у північним напрямі. Большевики запалали тепер пімстою на мешканців міста, бо підчас їх попереднього відступу мав дехто з цивільних стріляти на них з вікон. Повідають, що большевики хотіли з першу місто спалити, але скінчилося на цим, що глядано по домах за винювниками і декілька підозрілих вивезено у Росію, а 13. IX. дозволено салдатам рабувати. І справді в той день рабовано

і то без розбору чи винний чи ні, чи то Поляк чи Українець, аби лиш „бур жуї“.

Не довго однак держалися вже большевики в Рогатині. Почався загальний відворот. 15. IX. тревали ще останні бої а 16. IX. появилися польські війська.

В тім часі вибухла з незної досі причини велика пожежа в селі Вербилив-

цях*біля Рогатина. Згоріло близько 80 господарств.

Весь час населення Рогатина і повіту держалося пасивно. Досвід вже семий рік триваючих борб навчив його, що ніяка інвазія, ніяка окупація не є довга, то й будь обережний, — тим більше, що експерименти большевиків гал. Українцям не по нутру.

А. Л.

Яка школа булаб придатна для українського жіноцтва?

Non scholae, sed vitae discimus.

Наведені слова римського мудрця стають певним доказом, що вже й у старинності думали так, що школа має бути не тільки для самого навчання і для науки, але й принести щось і поміч практичним життєвим потребам і вимогам. А вжеж сучасні обставини воевної доби вказують на се безумовно, що все виховання і навчання нашої молодіж повинно бути достроєне до потреб і вимог життя, як що нарід наш має двинутися із страшного занепаду, а молоді покоління приспосібитися до трудних вимог спричинених цілковитим переворотом суспільних відносин. Особливо виховання й образования жіноцтва повинно бути поведене так, щоби воно могло приспосібитися до тої ролі, яка їй припаде в суспільстві у відмінних від дотеперішних обставинах. Тимто культурні народи європейські намагаються надати шкільництву призначеному для жіноцтва відповідний повітним потребам і обставинам устрій.

Такі змагання починають уже переводити у Відні з огляду на се, що народньо-господарські й суспільні обставини сучасної доби вимагають для доростаючих дівчат таких шкіл, в котрих плекання загального образования стояло би в найтіснішій звязи з підготовленням до окремішого призначення жінчини. З оглядом на обсяг обов'язків жінчини така школа, заведена у Відні на Гіцінгу для жінчин, має витичені три ріжних ціли навчання: вгляд у потреби домашнього господарства і знання необхідних для його заспокоєння орудиць; спосібність всестороннього вихиснування в господарстві з найбільшим пожитком матеріялів, які масмо до розпорядимости. Вгляд в задачі, які жінчина яко мати і виховниця має словити при плеканню, тілеснім і умовім вихованню дитий. Вгляд в народно-господар-

ський і суспільний розвиток народу, що веде до зрозуміння причин суспільних шкід. Введення в найважніші царини суспільної опіки.

Поруч із приготуванням заводним образованием мають бути вповні узглядені домагання із становища загальної освіти, передовсім опізнення з розвитком умового життя свого народу, плекання новітніх мов і т. п. Таке образование дає укінченим ученицям нової школи право, вчашати до висших заводних шкіл для домашньо-господарських і суспільних призвань, і самаританських курсів. Такому образованию мають пособляти окрім предметів на низших степенях уділюваних і дальше наукованих, також отсі обов'язкові предмети науки: філософічна пропедевтика і наука о вихованню, відомости з горожанського життя (Bürgerkunde) і законодавства; суспільна економія, купецькі рахунки, стенографія; дальше роботи голкою (шиття біляя, мистецько-промислові роботи, кравецтво, моднярство), куховарство, домашньо-господарські вправи, вправи в дитячій огороді, наука плекання немовлят, введення в народну гігієну, огородничі роботи. Товариство ліцеїв на Гіцінгу відкрило покищо і рік науки і приймає до сеї жіночої школи дівчата з покінченими чотирма класами віділової школи.

Країна пора, щоб і у нас міродатні круги українського суспільства подумали про відкриття такої школи і виїшли із застарілих та закостенілих поглядів, незгідних з потребами і вимогами нинішньої доби.

Александр Барвінський.

Присилайте передплату на місяць Жовтень.

Адреса: „Українська Думка“ Львів, Ринок 10/II.

З тернистого шляху українського учительства.

Дня 13 ц. м. в четвер явилася у президента Шк. Кр. Ради делегата Собіньского Делегация українського народного учительства.

Речник делегации п. Ліщинський пред-

ставив пораз пятий чергові болячки народного учительства, а саме:

а) надто повільне темпо приймавання безробітного учительства до служби.
б) переведення ревізії оречень Шк.

МИКОЛА ГОЛУБЕЦЬ.

Спадщина Модеста Сосенка.

(З приводу посмертної виставки картин і памяток по М. Сосенці, отвореної 18. X. 1920. в залах Національного Музею у Львові.)

Передчасна смерть молодого українського артиста М. Сосенка, була для мистецької культури Галицької України сильним ударом, аніж це в критичний момент здавалося. Довголітня війна, яка, з природи річи, відвернула увагу загалу від справ мистецтва, усунула з овиду і його творців, з яких одні пішли на фронт, другі загинули в чотирьох сінах своєї робітень, а треті очунались з депресії перших днів воевної завірюхи пустили своє мистецтво „на пасок“. Сосенко належав до тих, яких лиха доля загнала на фронт, там позабавила життєвих сил і кінець кінців загнала в передчасну могилу.

Коли нечисельна горстка симпатиків відпроваджувала Покійника на Янівське кладовище, то ледви чи всі вони, відчували як слід невіджалуваність втрати артиста, який не належав до популярних. І тоді то у богатюх з них зродилася ідея збірної виставки творів Сосенка, яка дала би змогу повної характеристики усього його мистецького надбання в усій розтяжності його творчих замислів і заінтересовань. Самозрозуміло, що повна виставка картин артиста, якого творчість сконцентрувалася на малярському вивінуванні церков, не дасться перевести не тільки під нинішню не пригожу для цього пору але й згодом,

коли умови зміняться на краще. Поза рамами кожної виставки остане істотне ядро Сосенкової творчости — стінописи. Важко теж подумати, щоби при найкращих навіть умовах можна було зіставити для ретроспективного перегляду бодай кілька кращих ікон ости сів, яких стільки намалював Сосенко для східно-галицьких церков. Не заступлять того ні підготовні начерки до деяких із них ані фотографічні репродукції; значить, що кожна виставка творів артиста Сосенкового типу буде засуджена на неповність і при найкращій волі організаторів буде половинною і в великій мірі неістотною.

Всеж таки кожна виставка, кожна не то вже монографія, але навіть принагідна статейка про даного артиста, оскільки вносить щось нового для пізнання одної хочби ризки його індивідуальности, має свою ціну, своє місце в колективному двиганню і закріпленню проявів мистецької культури.

Так теж слід очеркнути вагу виставки, яку отсе отворено в двох кімнатах Національного Музею. Виставка, посвачена творчости і памяти Модеста Сосенка обіймає сотню його картин і начерків, та особисті памятки по ньому. Для інформації видано каталог із вступним словом та хронологічним зіставленням не тільки виставлених творів, але й в численням праць виконаних паралельно, а на виставі не заступлених. Як на наш час і обставини, є цей каталог безумовно цінним причинком для прослідження еволюції Сосенкової творчости. Очевидно було би краще, колиб порядковий каталог відповідав порядок експона-

тів. Для цього треба було опорожнити цілий поверх Музею і замість стиснути картини в двох маленьких і зле освітлених кімнатах, розвісити їх одним рядом довкола двох великих саль, які заповнені незв'язаним з Сосенком матеріялом, в великій мірі дезорієнтують глядача. При теперішньому розміщенню картин, хочаби оглянути виставку як еволюційну цілість доводиться бігати від стіни до стіни, з кімнати до кімнати, щоби до одержується вражіння чогось в великій мірі неспокоїного і незкоординованого. Та пски Управа Музею направить помілку, попробуймо оглянути виставку такою, якою вона є, то значить з каталогом в руці роздивитися, якими шляхами ішов розвиток Сосенкового талану і малярської техніки.

Найраньші картини Сосенка — це його поправні академічні рисунки актів і годов, з яких голова хлопця (ч. 1) заслугоє на спеціальну увагу як рисунок майже „галерійний“ Децмо пізніші (1901 р.) два пейзажі, „Верби ранньою весною“ і „Шлях з вербами під Краковом“ говорять уже про непереможний вплив Станіславського. На жаль так як і більшість картин великого польського пейзажиста і ті дві картинки молодого Сосенка затратили первісну свіжість свого кольориту. Байдужість, з якою трактував Станіславський, а з тим в даному випадку, і Сосенко техніку олійного малювання, відбилася на їхніх творах фатально. По кольористичних „мряях“ не остало ні сліду.

З поміж монахійських (1901—1902) картин Сосенка заслугоє на увагу великих розмірів портрет-композиція еп. Атаназія Шептицького. Тут в перше промовив сам Сосенко, той, що

так гарно відчув чар нашої іконописі, яка станувши на грані двох світів, уміла зеднати монументальність композиції з інтимністю психологічного виразу, декоративну позолоту десенів з плястикою тіла і кольористичною м'яккістю драперій.

Решта тогочасних картин і начерків Сосенка не виявляє майже нічого більшого понад неспокій молодого артиста, якому в шуканню себе доводиться тут і там піти чужим слідом як прим. в „портреті дівчинки в червоному капелюсі“ (ч. 10) за Цорном або в „Італійці з померанцюю“ (ч. 11), за популярними в той час малярями славянського півдня. Перші париські студії і картини Сосенка коли рівняли їх з попередніми, зраджують певний застій і навіть легкий поворот в зад поза „голову хлопця“ з Кракова. Говорить про це примітивний, як на ті часи, „Ліс в освітленню з поляни“ (ч. 14) і „Таночний хорівід“ (ч. 15) в якому наївність зображення йде в парі з безпомічністю композиції. Хочеться вірити, що це молодечі доакадемічні спроби. Не зраджують надзвичайного поступу і поправні в рисунку три жіночі акти. За те доброю картиною Сосенка є „Портрет дами в жовтій“ (1904) відомий уже з львівської виставки 1905 р., репродукований тодіж в „Артистичному Вістнику“, та одна „Жіноча голова“ що в своїй безпосередности переростає усе сотворене, до того часу Сосенком.

З поворотом до краю (1906.) починається нова епоха в життю і творчости Сосенка. З того часу датуються його мініатюрні але нерідко прекрасні пейзажі, та декоративно-іконографічні композиції

Окр Рад, відсуджуючих українське учительство від сл. жби і платні без доказання йому вини;

в) асигновання на разі платень від дня зголошення до служби а не зложення приречення — і виплата залеглих платень;

г) виплата більших зачетів усім зголошеним до служби;

д) перенесення українського учительства до Західної Галичини;

е) усунування українських учительських сил від служби при мійських школах а передовсім від управління більше класових шкіл.

ж) провокуюче поведіння супроти укр. учительства шкільних повітових властей.

До переведення реабілітації безробітного учительства утворено в Шк. Кр. Р. велике? бюро, ведене одним урядником, котрий ручним письмом зладжує довгі протоколи, через що приїзди з далеких сторів безробітні вистояють цілими днями перед дверми дотичного референта. Ходить, здається, о це, щоби припинення учительства до служби тривало як найдовше. Це бюро покищо є радше миленим очей.

Делегація зажадала від президента зарядження переслухання всіх, котрих відсуджено від служби і платні. Засудженці повинні одержати на письмі всі пороблені їм закиди і мати змогу оправдатись від закинутих їм безосновно провин хотятьби й судовою дорогою. Пр. управителеви школи п. Федина мимо кількарядового приречення зі сторони президента не подано до нині закидів, на основі котрих його передчасно спенсіоновано. Таких позакулісних злочинів поповнили шкільні власті много.

На жадання делегації, щоби президент силою свого становища перевів санацію аномальних відносин по повітах, де шкільні власті не придержуються шкільних розпорядків, законів, лишень самовільно полагоджують всі справи в некористь українського учительства, відповів, що він мусить числитися із голосом своєї суспільности. Що на це скажуть шкільні референти, які зачисляються до Українців? Вони із всім чистяться, лишень не з голосом своєї суспільности. Можеб витягнули вже раз науку з цього!

На жадання асигновання платень від дня зголошення до служби замість від дня зложення приречення — заповів індивідуальне трактування кожної справи, тимсамим нові переслухання, додження і пр. Хоть і в кожному поодинокому випадку ясним є як на долоні, що вина проволікання полагоди справи походить від шкільних властей, так щож походить президентови відложити виплату належної мізерії на довший протяз часу, щоб було з чого по троха попускати. На зверх виглядає, що в тих справах робиться, тож нарікання ні причім. Це в галицькій шкільній магістратурі не новина.

Для цілого ряду східньо-галицьких церков. Жанрові і портретні картини виходять з під його кисти рідко. На жаль, коли Сосенків пейзаж за туплений на виставці доволі повно, то його декоративна творчість представлена ледви в начерках, як пр. проекти поліхромії Волоської церкви (1910) та проекти поліхромії саль Музичного Інститута (1913) які зі свого боку не дають поняття про евентуальний характер даних поліхромій на місці. Вистане завважити, що мимо ідентичности композицій проекту на поліхромію Музичного Інститута зі самою поліхромією, характер останньої далеко не покривається з характером проектів. Також небагато про іконописно-декоративну творчість Сосенка говорить нам ледви кілька її зразків в роді таких, як „Нерукотворний образ Спаса“ (ч. 45.) „св. Йосафат“ (ч. 57.) та антиквізований портрет митр. Шептицького (ч. 87).

Довді повно заступлена тут творчість останніх літ (1917—18) на яку склались в першу чергу красвиди з побережа синької Адрії.

Загальне вражіння виставки дуже несуцільне. Абстрагуючи від портрету Атаназія Шептицького, який уж своїми розмірами приковує увагу глядача до себе, решта картин губиться; при найкращій волі це можна осягнути вражіння цілості і це є істотною хибою виставки, мимо доброї волі з якою її уладжувано. Повної характеристики творчости Сосенка вона не дає. Треба сподіватись, що дасть її монографія над якою працює маляр Федюк.

В тім місці заявив президент, що він мусить станути на „стражи польське го скарбу“.

Про виплату залеглих платень заявив президент, що ця справа не є ще зрїла до полагодження. Отже знову традиційне відкладання, щоб не давати всего нараз лишень малесенькими давками а на зверх: щось робиться, нарікання ні при чім.

Про застеререження проти перенесення українського учительства на захід заявив президент, що Шк. Кр. Р. не може зречися права перенесення своїх службовиків на захід.

Тож тіша український народ! На тій основі можеш позбутися всего свого учительства. Але з того права не користає Шк. Кр. Р. при перенесенню Українців до Східньої Галичини.

В бохенській окрузі в Ціхаві є через 10 літ учитель-Українець п. Горбачук, проти котрого ціле село уряджує тягом віча і збори, робить йому різні пакости і грозить побиттям лишень за це, що він „Rusin“. Він вніс минушого року подання о перенесення ле-небузь в Схід. Галичині, округна Шк. Р. в Бохні поперла його справу, президент два рази обіцяв полагодити прихильно і по році великих старань не може діждатись якої-небудь відповіді. Ale to so innego.

Що до провокуючого поведіння шкільних пов. властей заявив президент, що він супроти цього безрадний, що мимо доброї волі не може нічо вдїяти.

Отже найвисша шкільна власть є безрадна супроти низших своїх підчинених собі органів. Шкільна бобрецька республіка не узнає зазивів і розпорядків президента.

На чолі найвисшої шкільної інституції не станув правник, що мав би почуття закону, перестеріг бераження його, відважився злобути пошану для закону. Настало беззаконіє, недопускаєме в правовій державі.

Делегація піднесла тоже по раз 5 справу неприпинання кандидатів учит. звання укр. народ. до служби. Перемішлянский і рогатинський інспектор заявляє, що він не може припинати нових сил до служби, бо потрібно грошей на удержання армії. До аргументу „z braku wolnych posad“ прибуває новий винахід Шк. Кр. Р. бо, думаємо, лишень з її припоручення міг рогатинський інспектор в той спосіб аргументувати відмову посад Українцям, хотїй Полякам давано. А орган партії п. Собіньского („Słowo polskie“) вдарив вже на алярі, мовляв „гайдамаків“ приймається до служби. Це, очевидно, для Р. Ш. К. го лос суспільности, з яким вона разом зі своїм шефом на чолі „мусить“ числитися...

УДИЛИ І ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „УКРАЇНСЬКОЇ ДУМКИ“

зі Станиславова і околиці просить скласти у Видваницьві „БИСТРИЦЯ“ Станиславів, вул. Липова, ч. 1. (льокаль „Церков. Штукки“).

Як старатися о винагороду за неформально переведені реквізиції.

До тепер було так, що військова інтендантура виплачувала винагороду властителям зареєстрованих предметів лишень тоді, коли вони предложили формально виставлені поквітовання. Не могли отже одержати винагороди за зареєстровані предмети ані ті особи, котрі мали неформальні поквітовання, т. є. так, що не мали приписаних законом вимог, ані особи, яким військові частини перевдячі реквізиції взагалі не видали поквітовання. Останніми часами а саме: в „Газ-ті Львовській“ з дня 15. жовтня 1920 р. ч. 235. подають військові власті до відома, що інтендантура Генерального округа Львів, виплачує винагороду і за реквізиції, на які сторона має неформально виставлені поквітовання польських військових частин. Таксамо виплачує та сама інтендантура винагороду за неформально виставлені поквітовання, оскільки перевели їх союзні, себто також петлорівські війська. Розуміється, що в обох случаях мусить реквізиція наступити на території начальства Округа Генерального Львів.

Оскільки сторона не одержала за зареєстровані предмети ні винагороди в готівці, ані хоч би неформально виставленого поквітовання повинен кожний пошкодований списати в уряді гро-

мадським протокол, в яким свідками було би виказане, що справді польські військові частини зареєстрували дані предмети, в якій кількості і якої вартости. Уряд громадський повинен потвердити такий протокол, а добре є, коли пошкідований постарється і о потвердження староства.

Згаданий розпорядок каже, що за такі реквізиції що до яких є тільки посвідка свідків, зверхности громаєської, або староства, виплачується, у випадках заслугуючих на узгляднення, лише зачети. Дальша заплата наступить що-йно

по переведенню відповідних розвіді і по усталенню висоти винагороди.

Всі прововіжі (претенсії) о винагороду реквізиції зголошується порученнями листами до інтендантури Д. О. Г. у Львові, вул. Охронок, ч. 4., або лично в правно реквізиційнім Інтендантури у відділі Львові, вул. Охронок ч. 6, щоденно між 11—2 год. в полудне. Хто чується покравдженій рішенням інтендантури, може внести відклик в одномісячнім речинци до Окружної комісії реквізиційної Д. О. Г. у Львові. (вц.).

РІЖНІ ВІСТІ.

Перед голосуванням над конституцією.

На середу заповіджено в польському соймі голосування над конституцію польської держави, що самозрозуміло будять велике заінтересовання. На різні ніякі обчислення не дозволять передбачувати, який буде вислід голосування. Людовці, які не згоджуючись не сенат пропонували інституцію в роді „сторожі законів“, тепер зрезигнували зі свого проекту і будуть разом зі соціалістами голосувати за однопалатність польського союму. За сенатом голосуватимуть вшехполяки, клуб архієпископа Теодоровича і Дубановича.

Заява Пілсудского.

Як доносять до польських часописів, начальник польської держави Пілсудскі мав заявити амбасадорам Франції і Англії, що на випадок натиску на Польщу, щоби Вильно перейшло в руки Литовців, Пілсудскі зложить усі достоїнства в польській державі, щоби „як син виленьської землі сповнив свій обовязок“.

Мала антанта.

В розмові з парижським співробітником „Chicago Tribune“ заявив д-р Бенеш, що мала антанта була конечна, бо Ліга Народів не дає ще повної гарантії. В середній Європі панує все ще хаос і постійно грозить війна на багатьох фронтах. Чехословацщина і Румунія згідні в тім, що поворот Габсбургів на малярський престол нарушує мировий договір і може бути причиною нової війни. Незгідні з правдою, будьто би Франція підірала династію Габсбургів. Малярщина все ще думає про те, аби відзискати свої старі границі, одначе Франція не попре сього рода політики, бо це було би найбільшим божевіллям. Малярі зрозуміють це скорше або пізнійше.

По донесенням з Лондону Таке Йонеску в розмові з кореспондентом денника „Morning Post“ висказав надію, що Греція і Польща прилучаться небагом до малої антанти та щоб прийде день, коли приступлять до неї також Австрія, Болгарія і Малярщина.

Більшість німецьких незалежних соціалістів за приступленням до III. Інтернаціоналу.

„N. Wr. Journal“ доносить з Галле, що на конгресі партії німецьких незалежних соціалістів відбулося голосування в справі становища до III. Інтернаціоналу. За приступленням до III. Інтернаціоналу голосувало 237 проти 156 делегатів. Іменем меншости заявив Кріспін, що праве крило партії не піддається ухвалі більшости. По цій заяві меншість опустила салью нарад.

Вибори до австрійського національного зібрання.

ПАТ. доносить з Відня 16. ц. м.: Сьогодні відбуваються вибори до національного зібрання. Боротьба ведеться о 165 мандатів. Дотеперішній склад національного зібрання був такий: 72 соціалдемократів, 62 христ.-суспільних, 28 німецьких націоналістів, 1 ліберал, 1 націонал. Жид і 1 Чех.

Страйк гірників в Англії.

Як подає бюро Райтера, в багатьох копальнях розпочався вже страйк

гірників. Число страйкуючих виносить вже понад мільон осіб. В багатьох фабриках здержано рух. В дистрикті Теєсенде остає без праці 21 тисяч металовців наслідком замкнення великих металургічних фабрик.

Заходи ген. Врангля.

„East Express“ доносить з Парижа: Французський комісар при уряді ген. Врангля, Мартель, виїхав в товаристві Бурцева до Севастополя.

Врангель видав з датою 3. жовтня до населення „полудневих російських земель“ відозву, в якій домагається його попертя. У відозві м. ин. сказано: „Всі елементи повинні зединитися, забути незгоди і непорозуміння“. „Неповозимо на ніякі політичні боротьби. Доки загрожує нам ворог, заказуєм всякі політичні демонстрації, промови й дискусії, які довели би до політичних і національних спорів. Поручаю всім командантам гарнізонів і шефам цивільних властей, щоби точно перестерігали мій приказ. Кождий, хто його переступить, буде видалений з нашої території без огляду на становище, рангу і професію. Я приняв владу і сповню обовязок супроти вітчизни Ворожа армія буде побджена, а російський народ на всеросійських установчих зборах порішить будучу судьбу російської держави“.

Микола Миколаєвич в штабі Врангля.

З Москви доносять, що б. великий князь Микола Миколаєвич знаходиться в штабі ген. Врангля.

Плебісцит на Гор. Шлеську.

По англійським донесенням Найвища Рада в Парижі рішила відложити плебісцит на Гор. Шлеську до весни ц. р., бо скорше переведення його технічно не можливе.

Делегація з Волині у Варшаві.

„Наруд“ доносить, що дня 9. жовтня прибула до Варшави делегація „Рад людових Волині“. В склад делегації увійшло 4 Українців, між ними кооператор Марко Луцкевич. Делегація відвідала міністра внутрішних справ і французького амбасадора у Варшаві. Делегація виставила цілий ряд політичних, господарських, економічних і адміністраційних постулятів. Провідник делегації Ванькович осудив сумні експерименти заряду східних земель і заряду земель Волині і Поділля, які не принесли ніяких користей населенню. Делегація домагалася введення місцевого самоупраудання, переведення земельної реформи, знесення останків панщини, знесення чиншництва, увласнення колоністів, скасування сервітутів, введення земельної меліорації, достарчення збіжжя під засів і т. м. Особливий натиск поклала делегація на відбудову знищеного війною краю. Марко Луцкевич підчеркнув з особливим натиском конечність самостійного українського шкільництва.

Просимо негайно вирівнувати передплату за жовтень щоби не було перерви в висилці.

ОСТАННІ ВІСТІ.

Телеграми польської телеграфічної агенції (ПАТ)

Звідомлення польського генерального штабу з дня 18. жовтня 1920.

Варшава. Наші відділи обсаджують лінію перемирія.

На Волині і Поділлі, відкинувши неприятеля, котрий намагався поширити стан свого посідання, зайняли ми Миропіль, Любар, Тераспіль і Новокомстатинів. Н. к. п. в. г. ш.

Чехословацщина проти Габсбургів.

Берно моравське. ЧПБ. „Лідове новінч“ доносять, що Бенеш повідомив малярське правительство, що чехословацка республіка не допустить до впродажження Габсбургів на малярський престол.

В кожній українській хаті повинен знаходитися щиро народний часопис „Українська Думка“.

Свобідна плавба на Дунаю.

Берлін. Міжнародна дунайська конференція постановила, що всі держави мають право свободної плавби на Дунаю.

Офензива Врангля.

Ліон. По донесенням з Царгорода, офензива Врангля розвивається успішно. Його війська зайняли Нікопіль і взяли 3.000 полонених, 8 гармат і 6 панцирних авт. На північний захід від Таврійського півострова, віднесли ці війська значні побіди, розбиваючи 9. і 4. совітську дивізію та 2. дивізію червоної маринарки і беручи 12 гармат.

Мірові прелімінарі між Росією і Фінляндією.

Ліон. Мірові прелімінарі між Росією і Фінляндією містять визнання зі сторони Росії незалежності і суверенності Фінляндії в границях великого князівства. Головний уступ договору постановляє, що обі сторони шануватимуть неутралітет Балтики і що Фінляндія не буде будувати ані на побережжях Балтика ані Ледового Океана ніяких укріплень, ані операційних баз для флоту. Не вільно теж буде Фінляндії мати більшу флоту як зложено з 15 кораблів, не вільно їй мати підводних човен і боєвих літаків. Острови в Фінляндському заливі будуть знеутралізовані й оставатимуть під міжнародною гарантією. Не вільно будувати укріплень на просторі 20 км. від сторони Зібенбахульс. Перед підписанням договору зложили большевики 4 заяви в справі амністії для біженців і евакуації з Фінляндських військ Реполі і Пораярви, адміністрації областей союзу в зв'язи з Росією замешкалим Фінами в губерніях Олоонець і Архангельськ, вкінці забезпечення гарантії національних прав для Фінляндського елемента в області петроградської губернії.

Опозиція проти совітів.

Копенгага. Вольф. „Берлінське Тіденде“ доносить з доброго жерела: В московських кругах, котрі становлять підпору совітського правительства дається заперітати сильна опозиція. Проект дотеперішньої політики совітського правительства. Опозиція хоче приневолити совітське правительство до ведення поміркованої політики. Становище Троцького дуже сильно захитане, бо виконуючий комітет совітів висловив йому недовіря. Думають, що розвиток совітів у цьому напрямі улекшить дуже навантаження зносин з Росією і причиняться цим до відбудови Росії. Тойсамий часопис доносить в Гельсінгфорсу, що по урядовій московській статистиці зібрано лишень половину збіжа потрібного до

конечного заосмотрення населення. Зате кукурузи є доволі.

Плебісцит в Каринтії.

Париж. „Intrasigeant“ містить інформації югославського посольства в Парижі, що плебісцит в Каринтії сфалшовано. Югославське правительство мусило боронити загрожене населення. Обсадження плебісцитових областей не становить преюдикації.

Недуга грецького короля.

Ліон. З Атен доносять, що король по 2-днєвним поліпшенню дізнав сильного атакую, що є цією безнадійного стану. Рада міністрів зібралася о півночі на надзвичайне засідання.

Гірничий страйк в Англії.

Лондон. Амас. В суботу вибухнув страйк гірників в багато місцевостях. Льюїс Джордж звернувся до населення з зазивом, що правительство зробило все, щоби перешкодити страйкови, та гірники воліли звернутися до насилля. Л. Джордж взиває населення шадити опалювальний матеріал, а власників мануфактур до задержання урядників при праці як довго лишень буде можна. Число гірників, що візьмуть мабуть участь в страйку переступить мільон.

Заручини грецького престолонаслідника з римською князівкою.

Букарешт. Дня 13. ц. м. відбулися заручини грецького престолонаслідника Юрія з князівкою Єлисаветою в тіснім родиннім кружку.

Вибори до Нар Зборів в Австрії.

Відень. Вчора відбулися в цілій Австрії вибори до Народніх Зборів. Побіду віднесла христ. сусп. партія, котра вийде до нової палати в силі 84 до 86 осіб. Соц.-демократи втратили мандати не лишень у Відні, але й на провінції. Вони розпоряджатимуть, здається, 62 до 84 мандатами. Прикру невдачу потерпіли також всі інші, вони здобули лишень 21 мандатів. Пригноблююче пораження потерпіли комуністи. Не здобули вони ані одного мандата і вдалося їм позискати для своїх кандидатів в цілій державі ледви 14.000 голосів.

Нова палата збереться 14. падолиста. Згідно з новоухваленою конституцією президента союзу вибиратиме рада палати, а саме Народні Збори і Союзна Рада, інституція відповідаюча дещо сенатови, вибирає красивим соймом. Становище президента союзу припаде христ.-сусп. партії яко найсильнішій в Нар. Раді.

Яко кандидат міщанської партії праці вибраний гр. Чернін. Між вибраними є Зайц, Дайтш, Еленбоген, Глекль і Реш.

— „3 Підгорець“. Під повищим заголом читасмо в „Dziennik-u Ludow-im“: Як відомо, тутешній замък обрабовано майже до тла. Для зроблення ладу зівав сюди по большевицькій інвазії сотник полевой жандармерії іменем Качоровскі з п'ятнадцятьма жовнірами. В товаристві сотника була якась красива жінка, яку п. сотник арештував перед двома днями, але як тут завважено, не трактовано її як арештантку, протинно, вона кермувала зотником, а навіть вона відумувала ріжні муки, якими в присутності п. сотника кермувала. І так жінку іменем Антоніну Сташкевич, за якусь дурницьку сотник арештував, в страшний спосіб побив нагаями, відак ведено її босу по товченим склі а та красива арештантка так її копнула, що жінка бореться зі смертю. Крім цього забрав п. К. гуси, пшеницю і овес. В українське свято брав Українців до чищення замку а в нагороду бив. Жидови в день „кучок“ казав молотити, а коли той не вмів, сам бив його по лиці...“

З літератури і мистецтва.

„Учительське Слово“. Зміст 8—9 чч.: Гинуть люде, живуть ідеї. Аж до побіди... Шкільництво і освіта в сов. Московщині. Вісти з матернього товариства. З діяльності Окружних Відділів. Із мартирології українського учительства. Поклик до українського учительства. Хроніка. Посмертні вісти. Бібліографія. Оповідки. Спес учителів в таборі на Поморю. Жертви. Оголошення. Редакція і адміністрація: Львів — вул. Осолонських ч. 8 П. пов.

„Службовик“, становий і фаховий часопис прив. урядовців „Союзу українських прив. урядників Галичини“. Зміст 2. ч.: І. Шляхом порозуміння. Протест „Супруга“. І. Свенціцький: Культурно-національне значіння прив. урядництва. Інж. Ю. Павликовський: Смуга світла на причини упадку спосібности до праці українського прив. урядництва. М. Яцьків: Зі сейсмографу життя.

ІІ. Вісти зі „Супруга“. ІІІ. Всячина. Редакція і адміністрація „Службовика“: Львів — вул. Корняків ч. 1. І. пов.

НАДІСЛАНЕ.

(За сю рубрику Редакція не відповідає)
СТАНИСЛАВІВ, площа Міцкевича ч. 5
Д-р А. РАЧІНСЬКИЙ СТОМАТОЛОГ
(ЛІКАР-ДЕНТИСТ)
б. асистент Проф. Це-
щинського у Львові Вернув і приймає від
9-12 і 3-5,
Стоматологічна хірургія при цілковитих знечу-
деннях, передвоєнними средствами далеко іду-
лаестична Техніка перворядна. Чистість зна-
менита. 355 2-5

Подяка.

Осім складаємо прилюдну подяку всім, що заявили своє співчуття, по причині смерті пішого сина і брата Володимира Мартиника; особливе О. Горчинському за провід на місце супочника, П. Клішови яко дрігентови, Іванови і Ярославови Яримовичам, Семчишинови, Букайдові, Попельови, Бодакови за похоронний спів і всім кривим і знакомим щире спасибі за численну участь.
363 1-1 РОДИНА.

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіді).

Хто знав би що певного про от. ГАРАБАЧА ОЛЕКСАНДРА за час його побуту в Одесі, буде ласкав повідомити о. Стефана Грєбача в Львів, п. Наріль. 356 3-3

Хто знав би щонебудь про Василя Лучинського, хор. У. С. С., що в посланім часі був у шпиталі в Нижєві, звольте ласкаво повідомити о. Івана Бучка у Львові, вул. Петра Скарги ч. 2а. 371 1-2

ЛЮБЧИК мавшу виїхати з хати, буду стало перебувати у Львові. 370 1-1

Хто із Старшин або Стрільців У. Г. А. знав би про місце побуту чет. У. С. С. Весоловського Романа, що в 1919 р. був в Києві, буде ласкав дати вістку до Весоловської Марти нар. учительки в Грушіві, п. Товмач. 366 1-1

Оповідки.

Середа, 20. жовтня 1920.
Сьогодні гр.-кат: М. Сергія і Бакха; — правосл.: Сергія і Бакха; — римо-кат.: Ірини.
Завтра: гр.-кат.: Пелаяї вєрп. — правосл.: Пелаяї. — римо-кат.: Уршуді діви.

Забавовий Кружок Тов. українських ремісників і промисловців „Зоря“ у Львові розпочинає з днем 1. падолиста ц. р. курс танців. Вписи приймається кожної середи неділі від 6—8 год. вечером в локалі при вул. Вірменській ч. 25. 359 2-7

О. Іван Мартини замість квітів на до-
мовищу бл. п. сина Володимира складає на Рід-
ну Ш. олу 300 Mk. 364 1-1

Дрібні оголошення.

ПОШУКУЮ вправного інструктора до уч. ІІ і ІV. кл. гімн. Зголошення прошу слати з поданням услівій д. О. Ник. Мриглодовича, парох в Грабовій, п. Буск. 362 2-3

КОНЦИПІЕНТА пошукує адвокат Д-р Вельховський в Бібрці. Зголошення з услівями. 373 1-2

СТУДЕНТ УНІВЕРСИТЕТУ, добрий інструктор глядає лекції. Зголошення слати під ІІН. до Адміністрації. 372 1-2

ПРАВНИК пошукує заняття у Львові. Приймає лекцію математики. Зголошення під „По“ до Адміністрації. 369 1-2

КАВАЛЕР лт 29, пристійний учитель, бажає пізнати панну в віці 20 до 26 літ, в матримоніальній цілі. Мусить бути учителька. Річ трактується серіозно. Листи з фотографією слати: Адм. Української Думки під І. К. Калюга Іван, Звертів, Куликів. 367 1-2

ДВА МЛИНИ, СТАВ І ПОЛЕ в брідським повіті на продаж за мільон марок польськ. Зголошення письменно під Тир до нашої адміністрації. 365 1-3

ЖЕНЩИНИ САМІТНОЇ лише правдиво інтелігентної і лагідної вдачі, около 40 літ пошукує до заряду дому і до товариства Михайло Луцький властитель дібр в Яичині. Першество мають вдови, котрі мешкали на селі. Зголошення приймається дня 24. с. м. в Народній Гостиниці від 2—5 год. пополудни. 375 1-2

СКРОЧЕНИЙ УСТАВ БОГОСЛУЖЕНЬ З СКАЛЕНДАРМОМ НА Р 1921 зладжений о. Ом Горчинським і одобрений Ординаріятами, вийшов накладом Ставропігійського Інститута. Ціна 15 марок. Важним доповненням його як практичний провідник є виданий Інститутом Устав на рік 1920, який набути можна по 6 марок у Львові, Перемишлі і Станиславові. 374 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

Вправного табуляриста

прийму сейчас.

Зголошення з услівями слати: Порфір Яремович нотар в Підгайцях. 368 1-3

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ ПАРЦЕЛЯЦІЙНЕ ТОВАРИСТВО „ЗЕМЛЯ“

У ЛЬВОВІ, РИНОК Ч. 43.

Переводить парцеляції більших посліостей, ітабулює зараз купців за властителей куплених ними ґрунтів. 361 2-10
Має урядове уповаженне до парцеляції. Приймає гроші на вклади шадничі. Дє інформації в справах парцеляційних.

Е. Г. ЗЕЛІГЕР.

„СІНЯ ФЛЮТА“

СВІТОВА ПОВІСТЬ В ДВОХ ТОМАХ ПЕРЕКЛАД:

Д-ра МИХАЙЛА ЛОЗИНСЬКОГО.

Ціна обох томів разом 50 Mk.
Поодинокі томи по 30 Mk.

Набути можна в Адміністрації „Української Думки“ по попереднім надісланню належної квоти.

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

ЗНАМЕНІТА ПОВІСТЬ З ЖИТТЯ НА ВЕЛИКІЙ УКРАЇНІ

До набуття в Адміністрації за попереднім надісланням 6 Mk. і 4 Mk. на поштово пересилку.

НОВИНКИ.

— Арештовання в Заліщичині. Крім дра Долинського арештували Поляки в Заліщичині ще канд. адв. Василя Бараника, о. І. Чорнодоло, начальника громади Добрівляни Гриця Кузняка і кільканайцять інших селян. Арештовано їх мимо сього, що большевики відносилися до українського свідомого елемента ворожо і згадані вище особи зовсім не тішилися прихильністю з боку большевиків.

— Арештовання в Станиславові. В Станиславові арештували Поляки залізничного урядника Корнила Бойчука і його жінку.

— На що ми мусимо м. и. виснажувати енергію? По тисячних короводах і прикрій кореспонденції з польською поштовою касою ошадности у Варшаві удалося то-ву „Дністер“ вибороти чеки в українській мові.

— Із мартирології українського учительства. В бобрєцькїм повіті не прийнято доси ні одного учителя Українця до служби. Ш. Р. К. не має сили наказати повітовим кацикам прийняття в службу нар. учителів. Цілу власть в повіті держить в своїх руках „Komitet obrony narodowej“ зі славним св. Потшебским на чолі. Шкільний інспектор Рудинський і староста підпомагають „комітетови“ і нищать українську школу і учительство. Не прийняті деси до учит. служби є слідуочі учителі: Іван Бурчак з Б. Брки. Франц Карло Бокс з Жирави, Анна і Олександр Калинич з Бібрки, Іван Басса з Вільховець, Іван Казанівський з Волощини, Марія Момрикова, Осипа Фацевич з Бібрки,

Осип Павлинський з Гусятин і Сидонія Максимчукова з Калинівки. А Шк. Рада Кр. „має все лиш добру волю“. (У. С.)

— Доручують молитися В Зборові старство і команда міста розіслали по урядах парохіяльних розпорядок, яким доручено священникам відправити „urozysze nabozenstwo z okolicznosciowem kazaniem 11. жовтня о год. 9. перед пол. з причини uwolnienia powiatu od inwazyi bolszewickiej“. На шім nabozenstwie і доручило старство прочитати відому відозву Галецького „До населення Мало-польскі“ — і повідомити про перебіг старство.

— Українські повстанці зі Скільщини і поручник д-р Теодор Бекеш перебувають тепер в Липнику на Моравах, де їх інтерновано.

— Оригінальний похоронний похід. В понеділок, в день маніфестаційного страйку проти заведення сенату в Польщі, відбулося церед полуднем на ринку віче при участі кількох тисяч мушин, переважно з червоними відзнаками ППС. На вічу промовляв як перший бесідник інж. Гавзнер (ППС.) По ухваленню відповідних резолюцій уформувався похід, якого осередком була домовина з написом „Tu sproczywa senat — izba rapow“. Перед домовиною несено високо два рискалі. В поході були таблиці з написами: „Chleba i prasy“, „Żądamy demokratycznej konstytucji“, „Niech żyje Polska Republika Socjalistyczna“, „Socjalizacja fabryk i ziemi“, „Precz z wojną“ і ин. При звуках похоронної пісні перейшов похід попри будинок намісництва, та опинився по довшій мандрівці під соймовим будинком, де відспівано ще одну похоронну пісню і кинено домовину до викопаної ями.